

Prvi orguljaški tečaj u Japanu

Orguljaško društvo priredilo je od 24. do 26. srpnja 1975. g. u Takamatsu orguljaški tečaj. U tom povijesnom gradu je H. Tsuhi, jedini graditelj orgulja u Japanu, postavio dvomanualne orgulje s četrnaest registara u crkvi Yashima. Posveta je obavljena 1974.

Za ta tri dana okupilo se 90 sudionika na predavanjima, koncertima i skupnim raspravama, a japansko orguljaško društvo (osnovano 1972. g.) priredilo je prvo službeno orguljaško natjecanje za mlade japanske umjetnike. Tečaj je bio vrlo poučan i pobudio veliko zanimanje. Istodobno to bijaše sastanak prijatelja istih zanimanja. Mogli su izmijeniti svoje misli i iskustva.

Među brojnim koncertima orguljske glazbe posebno je zapažena izvedba novih japanskih djela za orgulje. Izvodili su ih mladi Japanci. Skladatelj doduše nisu orguljaši, ali su pošteno pokušali, povezujući se s orguljašima i posjetivši orgulje u Takamatsu, napisati odgovarajuće skladbe za instrumenat, u Japanu još uvijek malo poznat.

Orguljaško natjecanje priređeno je u Yokohami, u »maloj« dvorani prefekture koja ima nove tromannualne orgulje sa 30 registara (kolaudirane u prosincu 1974. g.). Za natječaj su se prijavila 32 sudionika iz Tokija, Osake i Hiroshime gdje posebice čvate orguljska glazba. Polovica sudionika su bili studenti, polovica gaudenti. U završno natjecanje pripuštena su osmoro sudionika. Tri prve nagrade dobili su: Y. Seto (s J. N. David: *Toccata i fuga u f-molu*), C. Takahama (s M. Durufle: *Toccata iz suite, op. 5*) i N. Takahasi (s F. Liszt: *Preludij i fuga B-A-C-H*).

Ako se uzme u obzir da je još 1970. repertoar japanskih orguljaša bio vrlo ograničen (samo Sveučilište Elizabeth u Hiroshimi imalo je međunarodno i povijesno širi izbor skladbi na programu), postignut je veliki napredak. Povećanjem broja novih orgulja, proširenjem odjela za orgulje na glazbenim učilištima, većim brojem mladih Japanaca koji su učili u inozemstvu (Njemačka, Austrija, Italija, Francuska, Amerika, Belgija itd.), orguljaški se pokret brzo i bogato razvija. U posljednje četiri godine mnogi su orguljaši došli u Japan na koncertno putovanje. Sve u svemu, trebat će još raditi na tome da se potpuno razvije orguljaški pokret. No jedno je sigurno: orguljaško gibanje u Japanu kroči naprijed velikim koracima.

Prema: *Franc Boon S. J., Hiroshima (Singende Kirche, 1975-76, 2)*

Rim — novi profesor orgulja

Kardinal Gabriel Garrone — Veliki Kancelar Papinskog Instituta za crkvenu glazbu u Rimu — imenovao mo. o. Alberta Cerroni, franjevac, za profesora orgulja na Papinskom Institutu u Rimu. Dosada je vršio dužnost orguljaša u crkvi Sv. Marije Anđeoske u Asizu. Poznat je u Italiji i van Italije kao odličan koncertist na orguljama. Sada opet djeluju tri profesora orgulja na Institutu:

- 1) — Mo. o. Egidije Circelli, franjevac, profesor orgulja, organografije i pratnje gregorijanskih napjeva.
- 2) — Mo. Erich Arndt, orgulje — liturgijski instrument.
- 3) — Mo. o. Albert Cerrone, franjevac, orgulje — liturgijski instrument.

A. M.

Umro je Dimitrije Šostaković

9. kolovoza 1975. godine u popodnevним satima umro je u Moskvi Dimitrije Šostaković. Iako je podugo pobolijevao, do pred samu smrt stalno je skladao. Nekoliko sati prije negoli se preselio u vječnost dovršio je skladbu za alt solo i glasovir.

Rođen je u Petrogradu 25. studenoga 1906. Glazbu je zarana počeo učiti u mjesnom konzervatoriju: kompoziciju kod M. Steinberga, a glasovir kod L. Nikolajeva. Godine 1925. dobio je drugu nagradu u Varšavi na natjecanju mladih pijanista. Poslije se potpuno posvetio skladanju.

Prvu simfoniju je objelodanio u Lenjingradu 12. svibnja 1926. Ona mu je otvorila vrata u glazbeni svijet Istoka i Zapada i svrstao se uprvi red svjetskih skladatelja. Od 1937. do 1941. predaje na konzervatoriju u Lenjingradu, a od 1943. do 1948. na konzervatoriju u Moskvi, gdje ostaje sve do smrti. Napisao je preko stotinu skladbi raznih glazbenih oblika: opere, opere, baleti, glazba za dramu i filmove, oratoriji, vokalne i instrumentalne skladbe, simfonije, koncerti, komorna glazba itd. Pet puta je dobio Staljinovu nagradu, a jednom Lenjinovu. Imenovan je narodnim umjetnikom i herojem socijalističkog rada. Biran je za deputata u moskovskom sovjetu. Doživio je priznaje i na Istoku i na Zapadu kao umjetnik velikog formata, za kojega su »skladateljski rad i nova traženja sinonimi«.

A. M.

Umro Vittorio Gui

16. listopada umro je u Firenci talijanski dirigent, skladatelj i glazbeni pisac Vittorio Gui. Rođen je u Rimu 14. rujna 1885. godine. Glazbene nauke još kao dječak započeo je s majkom pijanisticom, učenicom glasovitog Sgomatija. Istovremeno s literarnim naukama na Sveučilištu u Rimu upisao je na Glazbenoj akademiji Sv. Cecilija studij kompozicije i diplomirao 1907. godine kao dak Falchija i Setacciolija. Dirigirao je — to mu je bilo najdraže zanimanje — koncertnim i opernim priredbama u Rimu, Torinu, Milanu, Firenci posebno, kao i u svim većim glazbenim središtima izvan Italije. Toscanini ga je pozvao da Straussom Salomom otvori opernu sezonu 1923—24. u Scali. Godine 1925. sudjeluje pri osnivanju opere u Torinu i do 1927. je njezin glavni dirigent. U Firenci 1928. godine osniva »Orchestra Stabile«, a 1933. »Maggio Musicale Fiorentino« kojemu je do 1936. bio umjetnički upravitelj i podigao ga na visoki umjetnički nivo. Bruno Walter mu povjerava da na jednom koncertu u Salzburgu interpretira djela J. Brahmsa. Bio je prvi gost-dirigent Talijan u ome austrijskom gradu. 1947. godine je u Italiji izveo sva Brahmsova djela za orkestar. Dirigirao je još na glazbenim festivalima u Edinburgu i Glyndebourneu. Prepisivao je i za izvedbe preuredivao skladbe Bacha, Carissimija, Porpore, Sammartinija itd. Od modernih skladatelja najradije je izvodio djela: Busonija, G. F. Malipiera, Alfana, Ravela, Straussa, Stravinskog, Bartóka i Kodályja.

Bavio se i skladateljskim radom, a veoma lijepim stilom surađivao u glazbenim časopisima, posebno u »Il Pianoforte« i u »La Rassegna musicale«, što ju je uređivao Guido M. Gatti.

A. M.